

2058 1

BRIEF VAN DE MINISTER ZONDER PORTEFEUILLE

's-Gravenhage, 18 Januari 1951.

Onder terugzending van de bijlagen van Uw brief van 30 November a.p., no. 19.193, heb ik de eer U Hoogedelgestrenge het volgende mede te delen.

De aanwijzing van de leden van de Korpsen Vernieling en Afvoer in Indonesië vóór de laatste wereldoorlog kan het beste worden beschouwd als een soort burgerdienstplicht, waarbij de dienstplichtigen aanvankelijk niet tot het leger behoorden, doch eerst naderhand werden gemilitariseerd.

Hierbij deed zich de omstandigheid voor, dat betrokkenen voor het overgrote deel — althans wat de Europese leden betreft — mede reserve- of militie- (c.q. landstorm-) plichtig waren, doch door indeling bij zogenaamde noodformaties van de Gouvernements- dan wel particuliere bedrijven en instellingen bij mobilisatie niet in werkelijke militaire dienst mochten worden opgeroepen, maar in hun burgerfuncties bij genoemde bedrijven en instellingen moesten worden gehandhaafd.

Hierdoor viel aan de meeste van deze noodformanten-vernielers het voordeel te beurt, ondanks hun reserve- of dienstplicht, niet aanstonds uit hun burgerwerkzaamheden te worden gehaald voor indeling bij het leger.

Na hun militairisering op 20 Februari 1942 dienden deze vernielers evenwel, naast hun niet militaire functie als vernieler, geacht te worden wel tot het leger te behoren; zij werden dan ook op grond daarvan bij hun demilitairisatie na de oorlog op gelijke voet behandeld als de bij het leger ingedeeld geweest zijnde dienst- en reserveplichtigen

en als de ongeveer in gelijke omstandigheden als deze vernielers verkeerdd hebbende stads- en landwachters.

Voor laatstgenoemde categorieën militairen is bij hun demobilisatie ook niet afgewogen of aan de hun in oorlogstijd opgedragen taken bijzondere risico's verbonden zijn geweest; ongeacht de door hen gepresteerde diensten werden gelijke demobilisatievoorzieningen getroffen, ofschoon zich bij deze categorieën eveneens gevallen hebben voorgedaan van mishandeling met blijvend letsel en zelfs terechtstellingen door de Japanner als gevolg van militaire werkzaamheden dan wel een tevoren beklede functie.

Het argument van de briefsteller, dat in het bijzonder deze vernielers als gevolg van de door hen verrichte vernielingswerkzaamheden en van verraad door de inheemse 5de colonne zouden hebben blootgestaan aan confiscatie en vernieling van hun eigendommen en deswege meer dan anderen recht op rehabilitatie zouden kunnen doen gelden, kan niet als gegrond worden aanvaard, aangezien het overgrote deel der Europese bevolking in Indonesië tijdens de Japanse bezetting alles is kwijtgeraakt.

De door de leden van de vernielingskorpsen in oorlogstijd gepresteerde diensten en het daaraan verbonden risico geenszins onderschattende, vermeen ik nochtans om de hiervoren aangegeven reden als mijn oordeel te moeten bekendstellen, dat er geen termen aanwezig zijn om hen, zomede hun nagelaten betrekkingen te bevoorrecht door voor hen een afzonderlijke regeling in het leven te roepen, welke uitgaat boven de voor gedemobiliseerde dienst- en reserveplichtigen van het voormalig K.N.I.L., dan wel voor andere personen, die ten gevolge van oorlogshandelingen zijn omgekomen (c.q. invalide geraakt), getroffen voorzieningen, welke mede op deze vernielers van toepassing zijn, t.w. die, vermeld in de bij Gouvernementsbesluit van 26 November 1947, no. 1 (*Indisch Staatsblad* no. 207), vastgestelde Ordonnantie Sociale Voorzieningen voor Gedemobiliseerden van het K.N.I.L., en de Algemene Oorlogsongevallen Regeling.

Volledigheidshalve moge tenslotte nog worden aangetekend, dat aan de briefsteller de hem toekomende voorzieningen werden toegekend bij zijn demilitairisatie op 1 December 1946.

De Minister zonder Portefeuille,

GÖTZEN.